

Sygn. akt VIII U 618/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Grzegorz Tyrka

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2020 r. w Gliwicach

sprawy A. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 21 kwietnia 2020 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia Grzegorz Tyrka

Sygn. akt VIIIU 618/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 kwietnia 2020r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu A. O. prawa do emerytury na podstawie art.114 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów mających wpływ na zmianę decyzji odmownej z 8 listopada 2018r.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany przez przyznanie prawa do emerytury i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Ubezpieczony wskazał, że nie sposób zgodzić się z treścią zaskarżonej decyzji, gdyż ubezpieczony był zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako bezrobotny od 8 grudnia 1998r. do 2 kwietnia 2000r., a okres ten nie został zaliczony do okresów składkowych i nieskładkowych. Okres ten wystarczy do osiągnięcia wymaganego 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego do grudnia 1998r. Ubezpieczony przedłożył zaświadczenie z Urzędu Pracy z 31 maja 2002r.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

ubezpieczony A. O. urodzony (...), w dniu 18 października 2018r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy decyzją z 8 listopada 2018r. odmówił prawa do emerytury na podstawie art.184 w związku z art.39 ustawy z 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ na podstawie przedłożonej dokumentacji ubezpieczony udowodnił 5 lat, 4 miesiące i 2 dni pracy pod ziemią, co pozwala na obniżenie wieku emerytalnego o 2 lata i 6 miesięcy (do wieku 62 lat i 6 miesięcy), jednak ubezpieczony nie udowodnił 25 lat składkowych i nieskładkowych do 31 grudnia 1998r., a tylko 24 lata, 11 miesięcy i 27 dni.

Decyzji tej ubezpieczony nie skarżył doprowadzając do jej uprawomocnienia.

W dniu 24 lutego 2020r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury nie przedkładając żadnych nowych dowodów w sprawie.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzję zaskarżoną.

Ubezpieczony był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w Z. w okresach: od 13 marca 1991r. do 12 lipca 1992r., od 1 września 1993r. do 6 października 1994r., od 8 grudnia 1998r. do 20 kwietnia 2000r., w tym pobierał zasiłek dla bezrobotnych: od 13 marca 1991r. do 12 lipca 1992r., od 2 września 1993r. do 1 września 1994r. oraz od 16 grudnia 1998r. do 15 czerwca 1999r.

/dowód z: akt ZUS /

Sąd zważył, co następuje:

odwołanie ubezpieczonego A. O. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2020r., poz.53) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli:

po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Z przepisu tego wynika jednoznacznie, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń czy ich wysokości jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość (por. wyrok Sądu Najwyższego

z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734, uchwała Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442).

W ocenie Sądu zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Słusznie organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w sytuacji, gdy ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów dotąd nieznanymi organowi rentowemu, które miałyby wpływ na prawo do świadczenia i zmianę wcześniejszej prawomocnej decyzji z 8 listopada 2018r. Ubezpieczony żadnych dowodów nie załączył do wniosku o świadczenie, natomiast jego żądanie sformułowane w odwołaniu zaliczenia do stażu pracy całego okresu od 8 grudnia 1998r. do 20 kwietnia 2000r. zarejestrowania ubezpieczonego w Powiatowym Urzędzie Pracy

nie zasługuje na uwzględnienie i również nie ma żadnego wpływu na zmianę wcześniejszej decyzji z 8 listopada 2018r. Zaliczeniu jako okres składkowy do stażu pracy podlega bowiem wyłącznie okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (w tym przypadku okres od 16 grudnia 1998r. do 15 czerwca 1999r., a konkretnie do 31 grudnia 1998r. na prawo do emerytury

z art.184 w związku z art.39 ustawy emerytalnej), zgodnie z art.6 ust.1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowi, że okresami składkowymi są następujące okresy: opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości określonej w przepisach o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, w przepisach wymienionych w art.195 pkt 1 - 4 i 8, w przepisach o adwokaturze, w przepisach o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu oraz w przepisach o pomocy społecznej. Takim okresem jest okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych na podstawie przepisów ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu – obowiązującej w okresie spornym ustawy z dnia 14 grudnia 1994r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 2003 r. poz. 514, z późn. zm.) - art.30 ust.1 tejże ustawy.

Niezależnie od tego podkreślić należy, że w judykaturze prezentowane jest rozbieżne orzecznictwo na tle interpretacji art.184 w związku z art.39 ustawy. Sąd przychylił się jednak do stanowiska Sądu Apelacyjnego w Katowicach zajętego przez tenże Sąd w wyroku z 19 maja 2015r. sygn. III AUa 585/14 (LEX nr 1754169, podobnie wyrok tegoż Sądu z 1 marca 2018r. III AUa 1209/18), że z powołanego art.184 ust.1 ustawy wynika, iż w przypadku ubezpieczonego, którego wiek emerytalny podlega obniżeniu w oparciu o art.39 ustawy, warunkiem nabycia prawa do emerytury jest legitymowanie się na dzień 1 stycznia 1999r. okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymiarze określonym przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Z mocy §4 ust.1 tegoż rozporządzenia wymagany okres pracy w szczególnych warunkach wynosi 15 lat, przy czym do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach zalicza się także okresy pracy górniczej.

Zdaniem Sądu przyjęcie innej wykładni prowadziłyby do nieuzasadnionego podwójnego uprzywilejowania niektórych ubezpieczonych, czemu sprzeciwia się okoliczność, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących, co oznacza, iż instytucja emerytury w obniżonym wieku emerytalnym podlega ścisłej wykładni (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2011r. II UK 2/22). Tym samym Sąd nie podziela odmiennego poglądu Sądu Najwyższego zaprezentowanego w wyroku z 12 stycznia 2017r. II UK 566/15 (LEX nr 2209112).

Tymczasem na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony takich 15 lat pracy w warunkach szczególnych również nie posiada – w jego przypadku można bowiem zaliczyć do takiej pracy wyłącznie pracę górniczą wykonywaną pod ziemią w wymiarze 5 lat, 4 miesięcy i 2 dni.

W konsekwencji powyższego Sąd z mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne, bowiem ubezpieczony nie spełnił wszystkich koniecznych warunków do przyznania prawa do dochodzonego świadczenia.

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art.148¹ k.p.c. uznając, że wobec zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach organu rentowego oraz treści odwołania ubezpieczonego, rozpoznanie sprawy na rozprawie nie było konieczne.

Zgodnie z art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (§1).

W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§2).

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§3).

(-)Sędzia Grzegorz Tyrka